

De notaris had zonder verder ontmoetingen Cartouche's hut bereikt.

Drie jongelingen hielden er de wacht.

— Notaris, zijt gij niet mee? vroeg er een.

— De kapitein heeft mij gelast het bevel te voeren tijdens zijn afwezigheid, antwoordde de aangesprokene fier.

De wachters zagen verrast op.

— Is 't waar? vroeg er een.

— Ja, zeker is 't waar! En verwondert u dat?

— Maar, waar is Sus Morré?

— Die is uit de gunst van de kapitein. Er is waarachtig wel reden voor.

— Hoe alles veranderen kan!

De mannen spraken een wijle over dit onderwerp, tot een hunner op verschrikte toon riep:

— Brand!

Allen sprongen op.

— Ginds... Ziet ge de vlammen tussen de bomen spelen?

— Waarlijk! hernam de notaris. Wij moeten er heen. Een blijft hier... de anderen volgen mij. Vlug mannen!

Een wachter bleef achter.

Nauwelijks waren de anderen weg, of Stijn sprong te voorschijn.

— Wat betekent dat? vroeg de wachter.

— 't Gaat u niet aan! Poog me niet te weerhouden, of ik sla u neer!

— Stijn, zijt gij het? Er is brand!

— Wat mij betreft, mag heel de heide afbranden.

Liza was aan de deur verschenen.

— Is er brand? vroeg ze ongerust.

Maar nog meer schrok ze, toen ze Stijn's gelaat zag.

In een sprong was de uil bij haar.

— Gij gaat mee met mij, zei hij beslist.

— Weet ge niet wie ik ben? vroeg de vrouw toornig.

— Mijn lief zult ge wezen!

— Nooit! De kapitein zal u vinden.

— Ik lach met Cartouche!

— Weg! riep de schildwacht.

— Geen stap nader of ik schiet u neer! kreet Stijn, met zijn pistool de jongeling bedreigend. En laat uw hoorn hangen! Liza, ga onmiddellijk mee!

— Neen, ik wil niet!

— Voor 't laatst!

— Neen!

— Kies tussen de vlucht met mij en de dood!

— Help, help, schreeuwde de verschrikte vrouw.

De schildwacht wilde op Stijn toespringen. Een kogel trof hem in de schouder, en de jongeling viel kermend neer.

En al de anderen waren weg... waren gevallen in de strik, die Stijn hen spande!

— Ge ziet dat ik baas ben, ga mee! hernam Stijn woedend tot Liza.

— Ik wil niet...

— Goed, gij zult sterven!

De Uil laadde zijn pistool.

Liza wilde vluchten.

Maar ze was onder 't bereik van Stijns wapen.

— Stijn! smeekte zij, doe mij geen kwaad.

— Vervloekte heks! brulde Stijn. 't Is nu te laat gesmeekt. Ge hebt me bedrogen.

— Hoe kon ik u bedriegen, Stijn. Ik heb u toch nooit iets beloofd.

— We zijn te samen naar de kermis van Schriek geweest, ge hebt met mij de ganse avond gedanst, ik heb u naar huis gebracht en toen hebt ge mij gezegd dat ge met mij zoudt verkeren.

— Stijn, dat is gelogen! 't Zou goed zijn dat men op een meisje alle rechten heeft, omdat men eens met een man danst.

— En dat paar gouden oorringen dat ik u eens gegeven heb.

— Maar die heb ik u terug overhandigd ook. Men wees mij achterna omdat ik ze droeg en ik wilde niet dat men aan het dragen dier oorringen een bedoeling hechte die niet bestond.

— Ja, ja, ge zijt een kwezelke. ik weet het wel, maar de lieve woorden die ge mij toen gezeid hebt, branden nog in mijn gemoed als hete vlammen.

— Ge moest die zo maar niet opvatten, Stijn.

— Ik deed het toch. En ge weet dat ik u gaarne zie en nochtans hebt ge met Morré een verbond gesloten en nu zijt ge het wijf van de kapitein.

— Ik herhaal u. Stijn, riep het meisje angstig uit, toen zij de vlamme oogen van de Uil zag, dat ik vrij was en niemand mij iets kan verwijten. Ik zal het aan de kapitein zeggen, hoe men mij hier behandelt, omdat hij mij tot zijn uitverkorene maakte. Het is een oprechte schande.

— Ge zult er de tijd niet meer toe hebben, slet, riep Stijn verbitterd uit.

Hij hield de vinger aan de trekker en wilde deze overhalen, toen hij een geweldige slag op de arm kreeg.

De kogel vloog verloren tussen de bomen.

Stijn stortte ten gronde en 't was Sus Morré die hem in bedwang hield.

— Ellendige moordenaar! riep Morré.

De schildwacht was opgestaan en blies alarm op zijn hoorn.

— Laat me los... laat me los! tierde de Uil. Zijt gij dat, Morré? Ah, gij veinsaard!

— Zwijg, verrader! antwoordde Morré.

De anderen kwamen toegesnel.

— Wat is hier gebeurd? vroeg de « notaris » hevig verschrikt.

— De Uil wilde mij vermoorden! kreet Liza.

— Notaris, gij oefent uw ambt maar slecht uit, spotte Morré. Ware ik hier niet geweest, dan was de vrouw van de kapitein dood!

— 't Is zo, bevestigde de gekwetste schildwacht. Morré heeft haar gered.

— Laat mij los! riep Stijn.

— We zullen hem binden, zei Morré.

Men haalde koorden en boeide de Uil stevig, zodat hij geen lid verroeren kon, en wierp hem dan in een hut, die tot gevangenis diende.

Nu keerde zich al de woede van de Uil tegen Morré.

— Gij gemene deugniet! riep hij. Is het aldus dat gij een vriend behandelt.

— Een vriend? lachte Morré spottend, heet ge dat een vriend!

— Gij waart toch immers ook ontevreden en gij weet wel wat gij mij gezegd hebt.

— Gij zijt een vijand der bende, Stijn. Ik heb u verwittigd niets tegen de kapitein te ondernemen en nu doet ge het toch...

— Laat me los, snijd mijn boeien door.

— Geen kwestie van. Gij hebt uw eed verbroken en ik heb u gewaarschuwd, dat gij u aan de verschrikkelijkste straffen bloot stelt, met zulks te doen.

— Ge zijt een valsaard, Morré, vloekte Stijn en zo ik los kom zal ik u mijn mes tussen de ribben planten.

— Dat is geen aanbeveling om u van uw boeien te bevrijden.

— Ge zijt niet bang van mij.

— Ik ben bang van niemand, maar ik blijf mijn gezworen eed getrouw. Allen voor een en een voor allen. Als er een meinedig wordt is de ganse bende om zeep.

Stijn schuimbekte.

Het dubbel spel van Morré bracht hem in verwarring.

Hij spuwde naar Morré en vloekte.

— Gij vuile hond ! tierde hij. Laat me los en ik beloof u dat ik de heide zal verlaten en nooit meer naar hier zal terugkeren.

— Ge zijt voor geen duit te betrouwen, man, antwoordde Morré. Als ge hier uw eed niet kunt houden hoe zoudt ge ginder dan uw tong kunnen houden.

— Ik zweer het u.

— Zot ! zei Morré en keerde hem de rug toe.

— Morré, luister eens, smeekte Stijn thans, laat ons de kapitein vermoorden en wij zullen zelf de bende aanvoeren.

Morré haalde de schouders op.

— Wat zal er met mij gebeuren als ze mij aan handen en voeten gebonden aan Cartouche overleveren.

— Ze zullen u aan de eerste de beste boom opknopen, Uil.

— Ge hebt de bende willen verraden en ge zult hangen, Uil. 't Is wel besteed.

Morré ging heen en trok de deur van de hut toe.

— Die lelijke verrader ! zei de « notaris ».

— Ge moet uw mannen kennen, sprak Morré op honende toon.

— Maar ik moest naar de brand.

— 't Was zeker Stijns hut die brandde ?

— Ja.

— Dat dacht ik wel. De kerel heeft zijn hok in brand gestoken om u naar ginder te lokken en intussen Liza te vermoorden.

De « notaris » keek bedremmeld. Zijn nieuwe loopbaan begon maar slecht.

Wat zou Cartouche zeggen ?

En dat, nu juist Morré de redder van zijn vrouw was !

Nu kon hij hem niet beschuldigen voor de geleden vernedering.

Liza beefde nog van angst.

Morré leidde haar in de hut.

— Ge behoeft niets meer te vrezen, zei hij vriendelijk.

— Sus, dank u, ik dank u, sprak de vrouw blozend. Ge zijt zeker zeer kwaad op mij ?

— Ge hebt niet schoon tegenover mij gehandeld. Maar we mogen daarover niet meer spreken, dat is voorbij.

— We kunnen toch vrienden zijn.

— Ja.

BAKELANDT

De
pacifischeu

De sluwe schelm was tevreden.

Cartouche zou hem weer vertrouwen en zo kon Morr e zijn plannen beter in het geheim uitvoeren.

Zijn naam zou met eerbied genoemd worden want hij had de vrouw van de kapitein gered.

En Liza was weer met hem verzoend !

Ja, 't was een goede dag.

En 't rijk van de « notaris » zou voor goed uit zijn, daaraan viel niet te twifelen.

TUSSEN MECHELEN EN VILVOORDE

Toen de Mechelse bieaard, de enige bijna in 't land, die door de Fransen niet geschonden werd, omdat hij Republikeinse liedjes speelde — een list van de beiaardier — toen de beiaard dus tien uur speelde, werden de gevangenen pioniers uit de stad geleid.

Onder 't geleide van een tiental krijgslieden trokken ze door de Brusselse poort en namen de weg naar de hoofdstad.

Filips, de bezembinder, had zijn makkers verteld, dat Cartouche hen allen bevrijden wilde en daarom toonden de binders zich zeer gewillig, ja veinsden volkomen met hun lot verzoend te zijn, want buiten de stede zongen of floten ze, dat het een aard had.

Alleen Filips, de bezembinder, keek van tijd tot tijd ongerust rond.

Waar bleef Cartouche ?

Had de notaris zijn taak niet naar behoren verricht misschien ?

Eens te Brussel was de bevrijding onmogelijk !

En men naderde reeds de hoofdstad.

Enige uren had men nu langs de ongelijke, slecht geplaveide baan gestapt.

De overste gebod halt. Krijgslieden en pioniers mochten een wijle rusten.

Filips herademde.

Nu won Cartouche tijd.

En op deze plaats kon de bevrijding zeer wel slagen.

De kleine bende bevond zich aan de zoom van een bos. De weg was er zeer eenzaam.

Soldaten en gevangenen namen hun gemak en zetten zich tegen een boomstam, een struik of tegen de berm van de weg.

— Ginder nadert een ruiter, hij komt van Mechelen, mompelde de overste. 't Is een krijgsman.

Een Franse gendarm reed inderdaad spoorslag over de weg.

Zijn vurig paard wierp met zijn poten een wolk van stof op, en toen het dier naderbij was, zagen de mannen, dat het druipte van 't zweet.

De ruiter sloeg aan en de overste beantwoordde de groet, zeggend :

— Hebt ge nieuws voor mij ?

— Zijn dat de mannen die als pioniers naar Ieper moeten gebracht worden ? vroeg hij.

— Ja.

— Ze moeten terug.

THE GREAT BRITAIN
1850
HARELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955